

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ HENRI CONTI

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΣΑΛΤΙΜΠΑΓΚΟΥ

— Έμπάτε, κύριοι και κυρίες... Έλάτε να δήτε το πιο καταλιχτιζό βρεματό κόσμο... Έδώ ούτε μπαγαποντιές γίνονται, ούτε τσαλατανισμοί... Έδώ τίποτα δεν είνε φεύτικο... Όλα είν' άληθινά... Με τή δύναμη μας, με τήν επιδεξιότητά μας, με τήν τέχνη μας άποκτίσαμε τήν παγκόσμια φημη μας...

Καθώς όμως ο κλόουν Μήμιτ Λολό έλεγε αυτά στο κοινό, ένας παλιός τος τον έπλησίασε και του ψιθύρισε κάτι στο αυτί.

— Καλά, του άπάντησε ο κλόουν. Στάσου έσύ έδώ κι' έξωκολούθησε κι' έγω θα πάω να ιδώ τι γίνεται ο μικρούλης.

Και, δίνοντας ένα σάλτο, λήθηξε κάτω στην πλατεία. Δίεσχισε το κοινό, που γελάσσε και χειροκροτούσε, και βρόθηκε έξω. Με μερικά γρήγορα βήματα, έφτασε στο άμαξι που του χρησιμοποιε και γύρω κατεία, ανέθηκε κι' ένα πήδημα τα σκαλιάρια του, άνοιξε τήν πόρτα και με φωνή σοβαρή, ένω στην άκρη του χορωγιζόταν ή πιο τρομερή άγωνία, ρώτησε μιιά γυναίκα, ντυμένη κι' ένα μαγιό όός:

— Έ λοιπόν... Τι κάνει;

— Η γυναίκα δεν του άπάντησε τίποτε... Μό ή θλιμμένη έκφραση του βλέμματός της του έλεγε πολλά περισσότερα άπ' όσα μπορούσε να του ήη με το στόμα της.

Ο σάλτιμπάγκος κατάλαβε άμέσως και, πάντοτε στις άφρες των ποδιών του, πλησίασε σ' ένα μικρό κρεβάτσακι και έσκυψε πάνω άπ' αυτό.

Έκει ήταν ξαπλωμένο ένα μικρό πλάσμα κατάγλιου, με βλέφαρα βαρειά και μελανιασμένα, με τήν επιδεξιότητα διαφανή, με τα χείλη μάνουχτα και σπινθημένα, ανάμεσα άπό τα όποια έθωνε ή λυγνιασμένη άνασα του. θεμή άπό τόν πυρετό...

Τό φτωχό παιδάκι είχε βγάλει έξω άπό τα σκετάσματα του τό ένα χέρι του, που χρομόταν βαρύ. Ο πατέρας του τό πήρε, τό φίλησε με τρυφερότητα και έπειτα, με μεγάλη προσοχή, σά να φοβόταν μήπως σπάσει, τό ξανάβαλε κάτω άπ' τις ζουβόρες...

— Ό! δεν ήταν παιό ο ίδιος, όπως ήταν πριν, ο σάλτιμπάγκος... Βλέποντάς τον, θάλεγε κανείς πως τόν είχαν χτυπήσει στο μέτωπο με τή μαγική ράβδο, τόσο ή φαντασμοί του είχε μεταμορφωθεί...

Έπί πολλήν ώρα στήθηκε και κούτταζε τό μικρό, με τό βλέμμα καρφωμένο άπάνω του, με τήν υπογιατισμένη παλιατιστική όμη του κοντά στο λευκό πρόσωπο του μικρού άγγέλου, τόσο κοντά, όστε άνάσσει τήν άνασσή του.

Σήκωσε τέλος τό κεφάλι του και, απειθυνόμενος στη γυναίκα του, τή ρώτησε:

— Έκλαψε καθόλου;

— Όχι, του άπάντησε εκείνη. Δεν κλαίει παιό...

Και, μη μισώντας να συνεχίση, αναλόθηκε σέ δάφουρα.

— Έλα, Μαρία, τής ειπε τότε ο παλιός τος. Μην κάνεις έτσι, μην άπέλαυσε... Θα βγάλουμε άπάνω πολλά ζρηματα και θα του φέρουμε γιατρό... Δές!... ή παράγκα μας είνε γεμάτη!... Μά δεν μπορούμε να λείψουμε κι' οι δύο άπό δώ... Πήγαννε πρώτη έσύ να χορέψης... Έγώ θα μείνω κοντά στο Γιωργούλη μας... Στείλε μονάχα τό Γκριγκουγιάρ, μόλις σπρωθή ή αλλία...

— Ναι, άπάντησε ή γυναίκα, έχεις δίσημο... Προέπει να πάω να χορέψω.

Κι' άμέσως σπρώθηκε, σκούπισε τα μάτια της και έκα-

νε ένα βήμα για να βγή έξω. Μά ο άντρας της τήν εκράτησε: — Στάσου λοιπόν! τής ειπε. Δεν μπορείς να βγής έτσι έξω... Τό πρόσωπό σου είνε σέ κακή χάλια άπ' τα δάφουρα...

Και με τήν άσχημιάς πετούσε τής σκούπισε τα μάγουλά, τα όποια έπειτα πέσανε με κοκκινάδι.

— Τώρα πήγαννε, τής ειπε, και κούτταζε να χορέψης καλά...

Όταν έμεινε μόνος, ο παλιός τος ξαναγύρισε κοντά στο κρεβάτσακι και έσκυψε πάλι πάνω άπ' αυτό.

Έπί μερικά λεπτά τό παιδί έμεινε στην ίδια θέση, χωρίς να σαλεύη καθόλου. Έπειτα όμως άνατινάχτηκε σέ μια στιγμή και τό βλέφμας του μισόνοιξε.

Άμέσως ο πατέρας του άρχισε να του μιλά. Τρυφερά, με τή φωνή του γεμάτη στοργή, του έλεγε:

— Τι έχεις, άγαπημένο μου μικρό;... Πές μου τί χέρι;... Θέλεις γλυκό;...

Μά τήν ίδια στιγμή τό παιδάκι σάλεψε πιο δυνατά κι' ένας στεναγμός, σάν παρόπατο, βγήκε άπό τό στόμα του.

Ο φτωχός πατέρας έσκυψε άκόμη περισσότερο, σχεδόν ός τό στόμα του μικρού άρρώστου, πάνοντάς του τα χέρια, τό μέτωπο και τα μάγουλά. Έπειτα πήρε ένα φάρμακο, έγινε μερικά σταγόνες άπ' αυτό σ' ένα κοντάκι και προσπάθησε να του τό δώσει να τό πιη, έξωκολούθώντας συγχρόνως να του μιλά.

— Έλα, πιετο, μικρούλη μου...

Είνε γλυκό...

Και, άνομπώντας τό χέρι του στο χλωμό μέτωπό του που έκαψε, έπροέβσε:

— Έλα, πιε λίγο, άγαπημένο... Πιε...

Και έβαλε ανάμεσα στα χείλη του μικρού τό κοντάκι, μά έκείνη έξωκολούθουσαν να παρμένουν άσάλευτα...

— Όχι!... Δεν θέλεις;... Μά είνε καλό!... Είνε πολύ καλό για τό μικρό μου άρρώστο!... έξωκολούθησε ο δυστυχισμένος πατέρας, ανασηκώνοντας τό ξανθό κεφάλια και άνομπώντας στο μπράσσο του, έλεγε: "Έλα, πουλάκι μου... Πιε τό... Είνε γλυκό!..."

— Ό!... "Ό!... άναστενάξε δύο φορές τό παιδάκι κι' ένας σδυσιμένος στεναγμός βγήκε άπό τό στήθος του. Κ' έπειτα τίποτε άλλο... Ο πατέρας άπόθεσε τότε τό κοντάκι σ' ένα τραπεζί που βρισκόταν δίπλα του και, με φωνή άλλαγμένη, ειπε:

— Πές μου, Γιωργούλη μου, δεν με βλέπεις; Δεν μ' άναγνωρίζεις;... Δεν άναγνωρίζεις τόν πατέρα σου;... Είμαι ο μπαμπάς σου, ο Μιμίτ!... Ο Μιμίτ, που σου έφερε γλυκά... Κούττα... Κούττα... Σου φέρνω όρνια σοκολάτα... Όρνια σοκολάτα για σένα, για τό Γιωργούλη μου... Μά άνοιξε τα μάτια σου, πουλί μου... Άνοιξε τα μάτια σου, άγγελε μου!... "Ό!... Θεέ μου!... Τι έχεις;... Δεν άνατένεις παιό;... Πές μου! Πές μου!... Μία μου, Γιωργούλη μου... Πές μου, μικρούλη μου... Μά... Μά... δεν άνατένεις παιό... Δεν άνατένεις!... "Ό, Θεέ μου!... Θεέ μου!..."

Έκείνη τή στιγμή ή πόρτα του άμαξιού άνοιξε και ο παλιός τος Γκριγκουγιάρ παρουσιάστηκε και ειπε:

— Άρέντη, όλ' ή πλατεία είνε γεμάτη... Νά σπρώσω τήν αλλία; Χορίς ν' άπαντήρη, με τα μάτια βλοσυρά, ο σάλτι-

— Όρίστε για να βεβαιωθείτε!... Πέθανε!... Πέθανε!...

